

LLIÇÓ 11

4-10 de setembre

Anhel de Més

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: 1 Cor. 10: 1-11, Lev. 4: 32-35, Joan 1:29, Heb. 4: 1-11, Ps. 95: 8-11.

Text de la memòria: "Ara aquestes coses van passar com a exemples per a nosaltres, perquè no desitgem el mal com ho feien ells" (1 Cor. 10: 6, ESV) .

El Queens Museum of Art de Nova York, Estats Units, alberga el model arquitectònic més gran del món d'una ciutat, que representa tots els edificis de Nova York. En una escala d'1: 1.200 (on 2,5 centímetres o 1 polzada corresponen a 33 metres o 100 peus) cobreix prop de 870 metres quadrats (9.335 peus quadrats). Va ser completat originalment el 1964 per 100 artesans que havien treballat més de tres anys per completar el projecte. S'ha actualitzat als anys noranta i no reflecteix el paisatge urbà del 2021. És una còpia increïblement complicada i detallada de l'original.

Al final, però, encara és això: una còpia, un model, una representació d'alguna cosa més gran, més gran, més profunda i molt més intricada que el model en si.

En realitat, així són tots els models. No són els originals, sinó que només funcionen com a símbols dels originals. Un model ens ajuda a copsar l'essència de l'original, però mai no el pot substituir. Més aviat, és per ajudar a la gent a entendre millor de què tracta l'original.

Les Escripures en si estan plenes de models en miniatura d'activitats i institucions que apunten a realitats celestials més grans. Hebreus 4 ens ajuda a descobrir una d'aquestes realitats en relació amb la qüestió bíblica del descans.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte de l'11 de setembre.

DIUMENGE ↑

5 de setembre

Batejat en Moisès

Llegiu 1 Corintis 10: 1-11. Què volia comunicar Pau als seus lectors a Corint quan es referia a "exemples"?

El terme grec utilitzat a 1 Corintis 10: 6 (i també adaptat de forma similar a 1 Corintis 10:11), traduït com a “exemple” en la majoria de traduccions a l’anglès, és un *error tipogràfic* . En anglès, la paraula *tipus* es basa en aquest substantiu grec. Un tipus (o exemple) mai no és l’original, sinó algun tipus de símbol o representació del mateix. És un model d’una altra cosa.

Hebreus 8: 5 ofereix un bon exemple d’aquest tipus de relació: “Els [els sacerdots del servei del temple de l’Antic Testament] serveixen una còpia i una ombra de les coses celestials. Perquè, quan Moisès estava a punt d’aixecar la tenda, Déu va rebre instruccions dient: ‘Feu que ho feu tot segons el model que us va ser mostrat a la muntanya’ ”(ESV).

Aquest passatge en hebreus posa de relleu el vincle directe entre les realitats celestials i terrenals, i després cita Èxode 25: 9, on Déu va dir a Moisès que construís el santuari del desert “segons ... el patró” que havia vist a la muntanya. La qüestió és que el santuari terrenal, amb tots els seus rituals i procediments, eren “exemples”, símbols, models del que passa al cel, amb Jesús com a gran sacerdot al santuari celestial.

Tenint això en compte, podem entendre millor del que parlava Pau a 1 Corintis 10. En aquests versos, Pau revisa algunes de les experiències clau del poble de Déu al desert en el seu camí cap a la Terra Promesa. “Els nostres pares” es refereix als seus avantpassats jueus que van deixar Egipte, estaven sota el núvol, van passar pel mar i, per tant, van ser batejats tots en una nova vida lliure de l’esclavitud.

Pau considera aquestes importants estacions del viatge pel desert com un tipus o un exemple de bateig individual. Segons els passos de la lògica de Pau, la referència a “menjar espiritual” ha de referir-se al manà (*comparar-lo amb l’Èxode 16: 31-35*) . Israel va beure de la roca, que Pau identifica com a Crist (*1 Cor. 10: 4*). Penseu en Jesús, per exemple, com el “pa de la vida” (*Joan 6:48*) i com l’ “aigua viva” (*Joan 4:10*) , i tot això té un sentit perfecte. Per tant, el que veiem aquí és l’ús que va fer Pau de la història de l’Antic Testament com a exemple de revelació de veritats espirituals que es poden aplicar als cristians actuals.

Pensa en l’experiència dels israelites a l’Èxode. Quines lliçons espirituals podem aprendre dels seus “exemples”, tant del bo com del dolent que ens van deixar?

DILLUNS ↑

6 de setembre

Ritual i sacrificis

El sistema de rituals i sacrificis de l’Antic Testament, com el que es troba al Levític, ofereix més exemples del que vam veure ahir: símbols de l’Antic Testament que apunten a les veritats del Nou Testament. Tot i que els lectors moderns de la Bíblia solen passar per sobre d’aquests rituals, contenen moltes veritats espirituals importants que poden ser de gran valor per a aquells que els estudien.

Llegiu les instruccions per a l’ofrena del pecat d’un israelita habitual a Levític 4: 32-35. Què podem aprendre d’aquest ritual, tot i que no tenim un santuari ni un temple amb un altar on puguem oferir sacrificis pels nostres pecats? Connecteu aquest ritual amb Joan 1:29 i 1 Pere 1: 18-21.

Un ritual és un excel·lent comunicador d’importants valors i informació, i s’ha d’entendre en el seu context. Normalment requereix un temps específic, una ubicació concreta i una seqüència d’accions predeterminada per ser eficaç. De fet, quan llegim les ordres bíbliques de l’Antic Testament sobre el sacrifici, queda clar que Déu va donar detalls molt específics sobre què es podia sacrificar, i quan, on i quin ritual i procediment seguir.

Per descomptat, el nucli central de molts dels rituals era la sang, l’abocament i l’aspersió de la sang. Això no és bonic, ni se suposava que era, perquè tracta de la cosa més lletja de l’univers, i això és pecat.

Quin paper exacte tenia la sang i per què calia posar-la a les banyes de l'altar? Tot i que la majoria dels rituals associats al santuari apareixen en formes prescriptives (és a dir, donen instruccions sobre com fer-ho), no sempre inclouen totes les explicacions. Potser això es deu al fet que la gent ja entenia el que significava tot plegat. Al cap i a la fi, la gent d'Israel va comprendre el significat de la sang (*Lev. 17:11*).

Tanmateix, l'exemple extret de Levític 4: 32-35 conté una explicació important a Levític 4:35: "Així el sacerdot exiarà el pecat que ha comès i se li perdonarà" (NKJV). Per tant, la sang va ser clau per a tot el procés d'expiació, el mitjà pel qual els pecadors podem ser correctes amb un Déu Sant. El que veiem amb aquests sacrificis, doncs, és un tipus, un model, de la mort i el ministeri de Crist en nom nostre.

Penseu en el mal que ha de ser realment el pecat que necessitava el sacrifici, l'autosacrifici, d'un membre de la Divinitat, Jesús, per expiar-lo. Què ens hauria d'ensenyar això per què hem de confiar només en la gràcia i mai no funciona? Al cap i a la fi, què podríem afegir al que Crist ja ha fet per nosaltres?

DIMARTS ↑

7 de setembre

L "exemple" del descans

A més dels exemples que ja hem vist, aquesta idea de tipus i símbols també es pot aplicar al concepte bíblic de descans. Per veure-ho, anem al llibre dels hebreus del Nou Testament.

Llegiu Hebreus 4: 1-11. A què es refereix la promesa restant d'entrar al seu descans? Com ofereix l'experiència d'Israel durant l'Èxode i les vagades pel desert informació addicional sobre la idea d'entrar al descans de Déu?

El tema de la perseverança i la fidelitat és molt important aquí. Tot i que es parla del dissabte del setè dia, el focus principal d'aquests versos (*i el que va venir abans; vegeu Hebreus 3: 7-19*) és realment una crida perquè el poble de Déu es preservi amb fe; és a dir, mantenir-se fidel al Senyor i a l'evangeli.

Aquests passatges recorden al lector que prengui seriosament les lliçons apreses del lideratge de Déu en el passat, "perquè ningú caigui amb el mateix tipus de desobediència" (*Heb. 4:11, ESV*). Preste atenció, aquesta és una oportunitat! Israel va escoltar l'evangeli, el text continua, però la paraula no els va servir. En lloc de tenir la fe reforçada per la confiança i l'obediència, van escollir la rebel·lió (*compareu amb Heb. 3: 7-15*) i, per tant, mai no van experimentar el descans que Déu volia per a ells.

Hebreus 4: 3 apunta a l'estreta relació entre la fe i el descans. Podem entrar en el seu descans només quan creiem i confiem en Aquell que va prometre descans i que pot complir aquesta promesa, i és, per descomptat, Jesucrist.

Torneu a llegir Hebreus 4: 3. Quin era el principal problema amb les persones referides? Quina lliçó en podem treure d'això, nosaltres que hem tingut "l'evangeli ... predicat tant a nosaltres com a ells" (Heb. 4: 2, NKJV) ?

La primera comunitat cristiana va acceptar la revelació prèvia de Déu (el que anomenem "Antic Testament") i va creure que Jesucrist era l'Anyell de Déu, el sacrifici pels seus pecats. I per la fe en el sacrifici, podrien experimentar la salvació en Jesús i la resta que se'ns ofereix en Ell.

Com ens pot ajudar a entendre el que significa ser salvat per la sang de Jesús per entrar en el tipus de descans que podem tenir en Jesús, sabent que estem salvats per la gràcia i no per les obres?

No endureixi els seus cors

Llegiu Hebreus 4: 4-7 i Salm 95: 8-11. Quina advertència s'hi dona, tant en els salms com en els hebreus, i què ens hauria de dir avui?

Hebreus 4: 4-7 cita tant el relat de la creació com el Salm 95:11 en el context de parlar de la infidelitat dels israelites i, per tant, del seu fracàs d'entrar a la resta que Déu volia per a ells.

De fet, el salm 95: 8-11 connecta l'experiència del desert d'Israel amb el descans de Déu i inclou el jurament diví que Israel sense fe no entraria al seu descans, originalment associat a la Terra Promesa.

Per descomptat, Israel va entrar a la Terra Promesa. Una nova generació va creuar la frontera i, amb l'ajut de Déu, va prendre les fortaleses de la terra i s'hi va establir.

No van entrar, però, en el descans de Déu, ja que la idea era que molts no experimentaven la realitat de la salvació en Jesús perquè la seva falta de fe es manifestava per flagrant desobediència. Fins i tot, tot i que el descans estava associat a la terra, incloïa alguna cosa més que el lloc on vivia la gent.

Hebreus 4: 6 suggereix que aquells que havien escoltat la promesa divina del veritable descans no van entrar a causa de la desobediència. Quin vincle hi ha entre la desobediència i no entrar al descans de Déu?

"Avui" expressa urgència. "Avui" vol dir que no hi ha més temps per fer-ho. "Avui" requereix una resposta i una decisió ara.

Paul agafa la paraula *semeron*, "avui", i emfatitza realment la importància que tenia en el context del descans. Mentrestant, el salm 95: 7, 8 és una advertència i una petició per al poble de Déu de no repetir els errors dels seus avantpassats i deixar d'entrar en el veritable descans que només es troba en la salvació que Déu ens ofereix.

Què hauria de significar per a nosaltres, ara, quan escoltem les paraules "Avui, si escolteu la seva veu: "No endureu els vostres cors "" (NKJV)? Què té tan important la paraula *actual*? Al cap i a la fi, els salms l'utilitzaven fa milers d'anys. Tanmateix, per què hauria de ser igual d'important per al nostre "avui" que per als que ho van escoltar fa milers d'anys?

Conquistant una ciutat celestial

El desenvolupament lògic de les idees clau de Hebreus 4 es fa particularment evident en llegir Hebreus 4: 8-11. Josuè no va donar descans a Israel. En conseqüència, atès que Déu no és mentider, hi ha d'haver un altre "descans" que quedi per al poble de Déu. Aquest grup no està format exclusivament per creients jueus. Inclou tots aquells que han acceptat Jesús com el seu Salvador personal.

Llegiu Gàlates 3: 26-29 i observeu les característiques del poble de Déu després de l'aliança creuada. Què significa que no hi hagi ni jueu ni grec, ni esclau ni home lliure, ni home ni dona en el context en què escriu Pau?

De vegades, Hebreus 4 s'ha utilitzat per emfatitzar l'observança del dissabte del setè dia, mentre que d'altres l'han utilitzat per desafiar la validesa d'aquest descans del dissabte, a la llum del fet que hi ha un altre descans (al final). Cap de les dues posicions reflecteix bé el text bíblic. En canvi, el text suggereix que el focus final del descans especial de Déu ha estat present des de la Creació i que la celebració del descans del dissabte ofereix un petit tast setmanal d'aquest descans final. De fet, per als jueus s'ha entès que el dissabte era un petit precursor de l' " *olam haba* " ("el món per venir").

El descans en forma de dissabte que queda per al poble de Déu, fent ressò del descans de Déu el primer dissabte de la història de la terra, significa que podem deixar de fer les nostres pròpies obres i confiar en Ell perquè compleixi la seva promesa de salvació per a nosaltres.

Al contrari dels arguments d'alguns intèrprets, el context no dóna suport a la suggerència que el manament del dissabte s'hagués complert en la resta de salvació que va portar Crist, cosa que fa innecessari que els cristians l'obeeixin. El descans definitiu que se'ns promet a través del que Crist havia fet per nosaltres no substitueix el dissabte dia bíblic; al contrari, la millora.

En un món que valora molt les persones fetes a si mateixes, el treball dur i els que es mouen, descansar en Jesús i confiar que la seva gràcia sigui suficient per salvar-nos i transformar-nos és realment contracultural.

Com podeu ajudar els altres a trobar descans en Jesús quan pensen que els seus pecats han estat massa greus, que no es poden canviar els seus cors i que els seus casos són realment desesperançats? Quina referència bíblica compartiríeu amb ells?

DIVENDRES ↑

10 de setembre

Pensament addicional : "No sempre estem disposats a venir a Jesús amb les nostres proves i dificultats. De vegades, aboquem els nostres problemes a les orelles humanes, i diem les nostres afliccions a aquells que no poden ajudar-nos, i ens descuidem de confiar-ho tot a Jesús, que és capaç de canviar el dolorós camí cap a camins d'alegria i pau. L'abnegació i l'abnegació de si mateix donen glòria i victòria a la creu. Les promeses de Déu són molt precioses. Hem d'estudiar la seva paraula si coneixem la seva voluntat. Les paraules d'inspiració, acuradament estudiades i pràcticament obeïdes, conduiran els nostres peus per un camí senzill, on podem caminar sense ensopegar. Oh, que tots, ministres i gent, portessin les seves càrregues i perplexitats a Jesús, que espera rebre-les, i els doni pau i descans! Mai abandonarà aquells que confien en ell ". - Ellen G. White, *The Signs of the Times, 17 de març de 1887*, pàg. 161 .

«Podeu, estimat jove, esperar amb alegre esperança i esperança el moment en què el Senyor, el vostre just jutge, confessarà el vostre nom davant del Pare i davant dels sants àngels? La millor preparació que podeu tenir per a la segona aparició de Crist és descansar amb una ferma fe en la gran salvació que ens va portar a la seva primera vinguda. Heu de creure en Crist com a Salvador personal ". - Ellen G. White, *Our High Calling*, pàg. 368 .

Preguntes de debat:

1. Què té d'especial el dissabte del setè dia que prefigura el descans celestial de Déu per al seu poble? És a dir, com ens proporciona el descans del dissabte un avanç de l'eternitat?
2. L'expiació significa reconciliació i indica el camí de tornada a Déu. Penseu en aquesta important afirmació que es troba a Romans 5:11: "I no només això, sinó que també ens alegrem en Déu a través del nostre Senyor Jesucrist, per mitjà del qual ara hem rebut la reconciliació" (NKJV). Si algú us preguntés: "Què significa reconciliar-vos amb Déu i quina diferència ha tingut aquesta reconciliació a la vostra vida?", A què respondríeu?
3. Com podem evitar estudiar menors en la nostra vida cristiana? Què ens manté centrats en el panorama general que ofereix la Paraula de Déu?
4. Penseu de nou en tots els errors i la manca de fe que van manifestar els fills d'Israel al desert. Tot i que els detalls dels seus reptes són diferents dels nostres (no vagem per un vast desert), quins principis comuns hi ha? És a dir, com en el nostre propi caminar cristià ens podríem enfrontar als mateixos reptes que tenien i com podem aprendre dels seus errors?

